

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 8

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 8.....	1
25. Dragostea zidește.....	1
26. Fratele pentru care a murit Hristos	3

25. Dragostea zidește

1 Corinteni 8.1-6: Iar despre cele jertfite idolilor știm (pentru că toți avem cunoștință: cunoștința îngâmă, dar dragostea zidește. Dacă cineva gândește că știe ceva, încă nu cunoaște nimic cum trebuie să cunoască; dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El), deci despre mâncarea celor jertfite idolilor știm că, în lume, un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El.

Un subiect nou: jertfele aduse idolilor. Credincioșii din Corint îl întrebaseră în mod evident pe Pavel despre acest subiect, deoarece el începe cu: „Iar despre cele jertfite idolilor”.

În sens literal, tu nu ai nimic de-a face cu jertfele aduse idolilor. Cu toate acestea, poți învăța multe din acest pasaj, deoarece se referă la relația cu frații tăi, cu care ai cu siguranță de-a face. Un creștin credincios trebuie să știe că un idol – adică o imagine a unui idol – nu înseamnă nimic în sine. Această „cunoaștere” este o bucată de cunoaștere, ceva ce se știe cu mintea. Dar pericolul cunoașterii, chiar și al cunoașterii adevărilor biblice, constă în a te ridica deasupra altora. Cine știe ceva, cine are cunoaștere despre ceva, poate ușor să treacă cu vederea pe cei care nu știu nimic despre acel lucru. În acest fel, cunoașterea este folosită în mod greșit. Cine nu ține seama de celălalt, cine trece cu vederea peste el, păcătuiește împotriva lui. Cunoașterea se opune dragostei, pentru că dragostea ține cont de ceilalți. De aceea, cunoașterea trebuie să fie în slujba dragostei. Dacă îți pui cunoașterea în slujba dragostei, nu te vei lăuda cu ea. Pentru că, de fapt, ce știi tu? În capitolul 13 se spune că toată cunoașterea noastră este parțială, adică este alcătuită doar din bucăți și părți mici (1 Corinteni 13.9,12).

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu, inima ta tânjește după El. Dacă inima ta tânjește după El, trăiești conștient în prezența Lui. Și a fi în prezența Lui înseamnă că El te cunoaște. El te vede complet. În Psalmul 139.1 se spune: „DOAMNE, Tu m-ai cercetat și mă cunoști”. Acesta nu este un gând înfricoșător, ci dă un sentiment de siguranță. Când ești aproape de El, nu te mai gândești la propria ta înțelegere, ci ești impresionat de înțelegerea pe care El o are despre tine. Devii mic în fața Lui. În această atitudine, poți continua să ascuți ceea ce spune Pavel despre idoli și jertfele aduse lor.

Capitolul 8

Așadar, tu poți știi că un idol nu este nimic. El nu este mai mult decât o bucată de lemn sau piatră. De asemenea, știi că nu există alt Dumnezeu decât unul singur. Asta nu înseamnă numai că există *un singur* Dumnezeu și niciun altul. În Deuteronomul 4.35, Dumnezeu Se prezintă ca fiind singurul Dumnezeu adevărat al lui Israel. Acolo se spune: „Ca să cunoști că DOMNUL, El este Dumnezeu, și că nu este altul în afară de El”. Dar în Vechiul Testament nu era încă cunoscut faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu trinitar: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceasta a devenit cunoscut abia în Noul Testament, prin venirea Domnului Isus. Dar, deși Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu, Dumnezeu este *Unul singur*. Nu sunt trei Dumnezei. „Nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur” înseamnă că, deși există trei Persoane în Divinitate, ele sunt împreună *un singur* Dumnezeu. Acest fapt nu poate fi înțeles cu mintea omenească, dar trebuie acceptat cu credință simplă.

În lume există mulți dumnezei și domni inventați de oameni. Există popoare care se închină soarelui sau lunii. Alții se închină florilor sau animalelor. Toți acești zei au fost inventați din motive foarte diferite. Un idol, o bucată de piatră, trebuie să asigure sănătatea; altul, o bucată de lemn, este responsabil pentru vreme; un al treilea, un corp ceresc, este responsabil pentru victoria asupra vrăjmașilor. Este evident că astfel de lucruri nu pot face nimic pentru un om, fie că este vorba de bine sau de rău. Mai târziu, în capitolul 10, Pavel aprofundează problema idolilor și arată că în spatele lor se află duhuri rele.

Pentru creștinul credincios, există un singur Dumnezeu, și Acela este Tatăl. Tu L-ai cunoscut pe Dumnezeu ca fiind Cel cu care ai o relație personală. El este Tatăl tău. Tu Îl cunoști așa cum un copil își cunoaște tatăl. Te simți în siguranță în El. Îl cunoști pe Tatăl și ca fiind Cel de la care provin toate lucrurile. Știi că tot ceea ce vezi în jurul tău și tot ce se va întâmpla în viitor provine de la El. El este sursa întregii creații și a tuturor evenimentelor. El este, ca să spunem așa, Arhitectul ei. Nu mă interesează acum omul și ceea ce a făcut el din creație prin păcat. Vom vorbi despre asta mai târziu. Este vorba despre faptul că creația și tot ceea ce se va întâmpla cu ea nu depind de întâmplări. Tatăl a conceput planuri mărețe. Creația face parte din planurile lui Dumnezeu și este domeniul în care se realizează celelalte planuri mai înalte ale lui Dumnezeu. Ceea ce este valabil pentru această mare totalitate este valabil și pentru tine ca individ. Tu nu ești un produs al timpului și al întâmplării. Tu corespunzi unui plan foarte special al Tatălui. Tu ești inclus în acest plan și ai primit un loc special în el. Tu ești acolo pentru Dumnezeu, Tatăl! Faptul că ai primit acest loc pentru El este o bucurie pentru inima lui Dumnezeu. Și pentru că Dumnezeu este Dumnezeul etern, tu ai acest loc nu doar pentru o perioadă determinată, ci pentru totdeauna. Tu poți fi în casa Tatălui pentru toată veșnicia. Nu este minunat?!

Dar nu era nevoie doar să se facă planuri, nu era nevoie doar de un arhitect, planurile trebuiau și puse în practică. Era nevoie – spus cu respect – de un Constructor și de un Executant. Asta este ceea ce vezi în Domnul Isus. El este singurul Domn, prin care sunt toate lucrurile. În Ioan 1 scrie: „Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut” (Ioan 1.3). Citește și ce scrie în Coloseni 1.16,17.

Întreaga creație este opera Fiului. Și după ce Domnul Isus a creat totul, S-a întâmplat ceva care părea că planurile Tatălui nu pot fi împlinite. Tu știi ce s-a întâmplat cu creația și cu omul. Păcatul a intrat în lume. Atunci Domnul Isus a început să lucreze din nou. Aceasta a fost o lucrare complet diferită de lucrarea creației. Creația a luat naștere prin Cuvântul Său: „Pentru că El a spus și au fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Dar păcatul nu putea fi alungat din creație printr-un cuvânt de putere. De aceea, Domnul Isus a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” (Evrei 10.9). Ioan Botezătorul mărturisește despre El: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul

lumii” (Ioan 1.29). Și pe cruce, Domnul Isus a nimicit păcatul, lăsându-Se pe Sine Însuși să fie făcut păcat și purtând judecata lui Dumnezeu asupra lui (2 Corinteni 5.21).

După ce a împlinit această lucrare, El S-a întors în cer, iar Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos (Faptele apostolilor 2.36). Dumnezeu I-a dat toată autoritatea (Matei 28.18; Ioan 5.27). Numai astfel a fost posibil ca planurile lui Dumnezeu să se împlinească. Tu trebuie să-L cunoști pe acest Domn și lucrarea pe care a împlinit-o. Trebuie să știi că prin El exiști și că prin El ai parte la planurile Tatălui. Ce cunoaștere minunată este aceasta!

Citește din nou 1 Corinteni 8.1-6. - Care este diferența dintre cunoaștere și dragoste? Cum poți combina corect cunoașterea și dragostea?

26. Fratele pentru care a murit Hristos

1 Corinteni 8.7-13: Dar cunoștința nu este în toți; ci unii, până acum, cu conștiința idolului, mănâncă dintr-un lucru ca jertfit idolilor; și conștiința lor, fiind slabă, se întinează. Dar nu mâncarea ne apropie de Dumnezeu; nici dacă nu mâncăm, nu avem lipsă, nici dacă mâncăm, nu câștigăm ceva. Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie un prilej de poticnire pentru cei slabi. Pentru că, dacă te va vedea cineva pe tine, care ai cunoștință, stând la masă într-un templu de idoli, conștiința lui, fiind slabă, nu va fi încurajată să mănânce cele jertfite idolului. Și cel slab, fratele pentru care a murit Hristos, va pieri prin cunoștința ta. Și astfel, păcătuiind împotriva fraților și rănind conștiința lor slabă, păcătuiți împotriva lui Hristos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să se poticnească, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească.

Credincioșii din Corint știau din predicile lui Pavel că există un singur Dumnezeu și un singur Domn. Idoli nu mai însemnau nimic pentru ei. Dar pentru unii dintre ei, acest lucru nu era încă pe deplin clar. Trebuie să ții cont de faptul că acești oameni își trăiseră întreaga viață în idolatrie. Nu este de mirare că, după convertirea lor, unii nu erau încă complet liberi de toate lucrurile în care fuseseră prinși mult timp. De exemplu, când mâncau o bucată de carne, conștiința lor încă o asocia cu idoli. În gând, se aflau din nou în templul idolilor, pentru a oferi această carne unui anumit zeu și apoi să o mănânce ei înșiși. Făcuseră acest ritual timp de ani de zile. Acum, după ce deveniseră creștini, știau că o idolatrie nu este nimic și carnea era carne obișnuită, dar totuși...

Cine este liber de influențele din trecut știe că mâncarea nu este ceva care influențează relația noastră cu Dumnezeu. A mânca sau a nu mânca nu are nimic de-a face cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne judecă după obiceiurile noastre alimentare. În Faptele apostolilor 15.29 se spune că se poate mânca de toate, cu excepția sângelui și a animalelor sugrumate. Interdicția de a mânca sânge se referă și la produsele din carne care conțin sânge, de exemplu cârnații cu sânge. Animalele sugrumate sunt animale care nu au fost sângerate, de exemplu iepurii prinși în capcană. Dar în Faptele apostolilor 15 sunt menționate și „jertfele aduse idolilor”, chiar înainte de interdicția de a mânca sânge sau animale sugrumate.

Și despre aceste jertfe aduse idolilor este vorba în pasajul nostru.

Dacă carnea este asociată cu un idol pentru cel care o mănâncă, el nu are voie să o mănânce. Acest lucru este valabil atât pentru cei puternici, cât și pentru cei slabi. Cel slab va avea conștiința pătată dacă mănâncă carne. El se va gândi din nou la un idol oarecare. Duhul rău, care se află în spatele idolului, va câștiga din nou influență asupra vieții sale spirituale. Rezultatul poate fi că o astfel de

persoană va cădea din nou în idolatrie. De aceea, cei tari, care știu că un idol nu este nimic și carnea jertfită idolilor nu este nimic, sunt îndemnați să țină seama de cei slabi. Ne putem imagina că cei puternici nu vedeau nicio problemă în a merge în templul idolului și a mânca carne acolo. Pentru ei, asta nu însemna altceva decât a intra într-o clădire unde puteau obține carne normală. Ne putem imagina, de asemenea, că cel slab l-a văzut pe fratele său tare intrând acolo. Acum, fratele slab putea gândi: „Ce poate el, pot și eu.” Fratele slab intră, comandă carne și o mănâncă. Dar, și aici vine ideea, el nu o mănâncă ca pe carne obișnuită, ci ca pe un sacrificiu adus idolilor. Conștiința lui nu-i permite să intre într-o astfel de clădire și să mănânce astfel de carne. Pentru el, aceasta este încă legată de idoli.

Ai putea spune: el nu trebuie să-l imite pe fratele său tare. Dar problema nu este privită aici din perspectiva fratelui slab, ci din perspectiva fratelui tare. Acesta poate să-și exercite dreptul într-un mod complet greșit, astfel încât să devină o poticnire pentru cel slab. Se pune următoarea întrebare: este fratele tare atât de tare încât să țină seama de conștiința fratelui său slab? Tăria de a ține cont de celălalt se găsește numai în dragoste. Dacă există dragoste adevărată pentru celălalt, pentru cel slab, vei renunța la tot ceea ce îți provoacă celui alt probleme de conștiință. Nu este vorba despre lucruri păcătoase. Dacă este vorba despre consumul de carne, ca în acest caz, este un lucru perfect permis. Dumnezeu Însuși a dat carnea ca hrană. Deci nu este nimic rău în asta. Este vorba despre modul în care îți folosești libertatea. Îți folosești libertatea pentru tine însuși sau ții cont de frații tăi care sunt slabi? O folosire greșită poate duce chiar la pierderea unui frate, pentru care Hristos a murit! Este foarte grav, nu-i așa?

Dar imaginează-ți următorul caz, care nu este deloc atât de absurd: un bețiv se convertește. Alcoolul a avut un efect devastator asupra vieții lui. Corpul și familia lui au fost distruse. Să nu crezi că dorința de alcool a dispărut imediat după convertirea lui. Unui creștin credincios îi este permis să consume „puțin vin” (1 Timotei 5.23). Dacă fostul alcoolic vine în vizită la tine, îi vei oferi un pahar de vin? Dacă ai face asta și el ar accepta, ar putea să-și reia obiceiul și să cadă complet în viața lui de dinainte. S-a întâmplat deja. Atunci, prin cunoașterea ta, o astfel de persoană va pieri.

Poate că reacția ta este: cine s-a convertit și are o viață nouă nu poate fi pierdut pentru totdeauna, nu-i așa? Pavel știe foarte bine aceasta. El însuși spune: „fratele pentru care a murit Hristos”. Astfel, orice îndoială că fratele ar putea fi pierdut este exclusă. Dar o astfel de reacție le ia puterea acestor versete. Este vorba despre faptul că un frate este ispitit să păcătuiască. Nu este ceva neînsemnat! Iar răsplata păcatului este întotdeauna și inevitabil moartea. Dumnezeu nu va pierde pe cineva care a venit la El cu pocăință sinceră pentru păcatele sale și a primit prin credință lucrarea Domnului Isus. El îl va conduce la pocăință. Domnul Isus spune foarte clar în Ioan 10.28,29 că este imposibil ca un credincios să se piardă din nou. Dar aici nu este vorba despre ceea ce poate face Dumnezeu, ci despre propria noastră conduită. Pentru a sublinia gravitatea acestei chestiuni, Pavel folosește aceste expresii puternice, pe care nu trebuie să le consideri exagerate. Cine nu are grijă de fratele său slab, păcătuiește împotriva lui și împotriva lui Hristos. Cine iubește pe Hristos, iubește și pe fratele său, chiar și pe cel slab. Atitudinea, pe care o arată Pavel în ultimul verset, ar trebui să ne fie un exemplu. El formulează acest lucru foarte puternic: „nu voi mânca niciodată carne [literal: în veci], ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească” (adică să nu-l fac să cadă).

Să nu gândești că toate acestea sunt exagerate. Dacă Pavel afirmă aceasta cu atâta tărie, înseamnă că este foarte important. Totuși, cred că sunt puține pasaje din Biblie care sunt tratate cu atâta ușurință ca acest pasaj. Mă includ și pe mine în această categorie. Avem cu adevărat grijă de fratele nostru slab în toate lucrurile care nu sunt greșite pentru noi, dar care pot fi o piatră de poticnire

Capitolul 8

pentru fratele nostru slab? Dacă nu facem aceasta, păcătuim și trebuie să mărturisim. Multă slăbiciune spirituală a apărut din faptul că ne-am folosit de libertăți fără să ne întrebăm care sunt consecințele pentru alții care ne imită și astfel își pătează conștiința. Poate că îți poți permite o conexiune la internet. Poți să o folosești în mod rezonabil. Dar gândește-te mai întâi la consecințele pe care le-ar putea avea pentru cei din jurul tău, despre care știi că nu o pot folosi internetul în mod rezonabil. Ei ar putea fi atât de absorbiți de aceasta încât slujirea lor pentru Domnul (pe care fiecare dintre ai Săi o are) ar avea de suferit.

Aceste versete conțin un mesaj important pentru toți cei care își cunosc poziția în Hristos și știu, prin urmare, că Dumnezeu este Tatăl lor și Domnul Isus este Domnul lor. Dar practica trebuie să dovedească dacă această cunoaștere este o cunoaștere reală, care se află în inimă și nu doar în minte. Libertatea creștină este prea adesea considerată un drept care nu privește pe nimeni altcineva. Poți să te simți limitat în libertatea ta creștină când te gândești că trebuie să ții cont de alții care cred că nu au voie să facă anumite lucruri. Acest „a crede că nu ai voie să faci anumite lucruri” este, desigur, important. Dacă un om slab ți-ar interzice să-ți folosești libertatea, ar merge prea departe. Libertatea ta rămâne a ta și nu trebuie să o lași să-ți fie luată. Dar, așa cum am spus, nu este vorba aici de atitudinea celui slab față de cel tare, ci de atitudinea celui tare față de cel slab.

Citește din nou 1 Corinteni 8.7-13. - Numеște câteva lucruri în care ar trebui să ții cont de fratele tău slab.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/8>